

Arrest

nr. 105 053 van 14 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 10 december 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 november 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VALCKE, die loco advocaat G. VERGAUWE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 28 oktober 2007 een asielaanvraag in.

1.2. Op 30 juni 2010 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep hiertegen wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 51 230 van 17 november 2010.

1.3. Op 11 december 2009 dient verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 4 maart 2011 verworpen.

1.4. Op 16 maart 2010 wordt verzoekende partij tot drie jaar gevangenisstraf veroordeeld door het hof van beroep te Gent voor strafrechtelijke feiten, met name diefstal.

1.5. Op 11 juli 2011 dient verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt onontvankelijk verklaard bij beslissing van 28 december 2011.

1.6. Op 28 december 2011 wordt beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, aan verzoekende partij betekend op 29 december 2011.

1.7. Daar een verwijdering niet kon doorgaan, werd verzoekende partij op 10 januari 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

1.8. Op 6 februari 2012 dient verzoekende partij andermaal een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt onontvankelijk verklaard op 21 november 2012.

1.9. Op 21 november 2012 neemt de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, J.F. (...), Adviseur(1) (2) wordt aan de persoon die verklaart zich K.G. (...) te noemen, geboren te Jerevan op 20.05.1985, en welke verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

El Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

0<] Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

0 Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid.

[3 Artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 16.01.2012.

Betrokkene werd op 16.12.2010 veroordeeld door het Hof van Beroep te Gent tot drie jaar gevangenis voor diefstal. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Op 05.03.2012 werd te Sint-Niklaas de wettelijke samenwoning geregistreerd van betrokkene met de Oekraïense onderdane D.V. (...) (*05.05.1985), die momenteel beschikt over een recht op verblijf in het Rijk. Deze wettelijke samenwoning geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf in het Rijk.

1

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden : Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend op 29.10.2007. Deze aanvraag werd definitief verworpen door de RVV op 17.11.2010. Betrokkene heeft een bijlage 13qq betekend gekregen met een bevel om het grondgebied binnen de zeven dagen te verlaten op 16.01.2012.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend op 11.07.2011. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 28.12.2011. Deze beslissing is op 29.12.2011 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft een tweede aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend

op 04.09.2012. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 24.10.2012.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend op

11. 12.2009 + 05.08.2010. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 04.03.2011. Deze beslissing is op 17.03.2011 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft een tweede aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend op 08.02.2012. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 21.11.2012.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf, het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in het bezit is van geldige reisdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

M In uitvoering van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene werd op 16.12.2010 veroordeeld door het Hof van Beroep te Gent tot drie jaar gevangenis voor diefstal.

Gezien deze veroordeling bestaat er een actueel en reëel risico op nieuwe schending van de openbare orde."

1.10. Op 9 december 2012 wordt de verzoekende partij zonder verzet gerepatriëerd.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, "doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft".

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 62 en 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekende partij betoogt het volgende:

"Schending van art. 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en art. 62 van de

Vreemdelingenwet waarin o.m. vermeld staat dat "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn'.

Art. 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

Art. 74/11. I § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of ;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Voormeld art. laat toe een inreisverbod op te leggen van meer dan vijf jaar indien de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Dit houdt in dat ook een inreisverbod van minder dan 5 jaar mogelijk is terwijl er naar maximum toe blijkbaar geen beperking bestaat.

Waarom in casu een inreisverbod van acht jaar wordt toegepast, wordt geenszins uitgelegd.

Het is evident dat dit wel degelijk moet gemotiveerd worden.

De bepaling laat toe voor een persoon die een gevaar inhoudt voor de openbare orde en nationale veiligheid dat er helemaal geen inreisverbod wordt opgelegd.

De wet heeft het over 'KAN' en niet MOET.

Zoals reeds hoger gesteld wordt het gevaar voor de openbare orde en nationale veiligheid ontkend.

Verweerder dient dan ook te motiveren waarin de gevaren voor de openbare orde en nationale veiligheid liggen t.a.v. een persoon die weliswaar een gevangenisstraf van 3 jaar heeft gekregen en uitgezeten maar dan toch reeds 1 jaar op vrije voeten is en zonder dat hij een aanslag op de nationale veiligheid heeft gepleegd.

Verzoeker heeft voordien nooit een bevel gekregen om het land te verlaten en is derhalve nooit in de gelegenheid geweest om het land op vrijwillige basis te verlaten.

Hij heeft nooit een bevel genegeerd en uit niets blijkt dat hij dat ook zou doen.

Waarom hij dan ook een inreisverbod van 8 jaar dient te krijgen is dan ook geenszins duidelijk en zeker niet wettelijk gemotiveerd.

Dit lijkt eerder op willekeur en een stijlformule.

Iemand die een moord pleegt wordt overeenkomstig art. 394 S.W. gestraft met levenslange opsluiting.

Het is vaste rechtspraak van de hoogste gerechtelijke instanties dat iemand die een moord pleegt niet zomaar een levenslange opsluiting kan krijgen, maar dat dit ook uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd.

Het is geen automatisme.

Zo ook niet in huidige zaak.

De wet laat toe om een inreisverbod op te leggen maar waarom het maximum wordt toegepast, moet individueel en in concreto te worden gemotiveerd.

De motivering in de bestreden beslissing is dan ook niet afdoende."

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3. Verzoekende partij betwist in casu het inreisverbod van acht jaar dat in de bestreden beslissing werd opgelegd.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

3.4. In casu heeft de verwerende partij gebruik gemaakt van de mogelijkheid om een inreisverbod van meer dan vijf jaar, in dit geval acht jaar, op te leggen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid met als reden dat omwille van de veroordeling van verzoekende partij door het hof van beroep te Gent tot drie jaar gevangenisstraf voor diefstal, er een actueel en reëel risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde.

Verzoekende partij stelt dat de verwerende partij verder had moeten motiveren waarin de gevaren voor de openbare orde en nationale veiligheid liggen ten aanzien van een persoon die zijn straf heeft uitgezeten en al een jaar op vrije voeten is zonder een aanslag op de nationale veiligheid te plegen.

De Raad wijst er vooreerst op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht geenszins inhoudt dat de verwerende partij ertoe gehouden is om de motieven van de motieven te geven. In casu wordt immers duidelijk gemotiveerd dat omwille van de veroordeling van verzoekende partij door het hof van beroep te Gent tot drie jaar gevangenisstraf voor diefstal, een correctionele straf, er een actueel en reëel risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde. Het lijkt de Raad niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij op basis van de veroordeling van verzoekende partij tot een correctionele straf, inschat dat een reëel risico op een nieuwe schending van de openbare orde bestaat, zelfs wanneer verzoekende partij zich thans gedeisd houdt. Uit het arrest van het hof van beroep van 16 december

2010, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt immers dat verzoekende partij veroordeeld werd wegens 51 verschillende straffeiten, zodat het niet ondenkbaar is dat de kans bestaat dat de verzoekende partij in de toekomst opnieuw strafbare feiten zou kunnen plegen. Bijgevolg blijkt dat de verwerende partij, alvorens over te gaan tot het beslissen tot een inreisverbod van acht jaar, de situatie van verzoekende partij onderzocht heeft en dat uit de feitelijke elementen die verzoekende partij haar zaak kenmerken evenzeer blijkt waarom de verwerende partij het noodzakelijk achtte een inreisverbod van acht jaar op te leggen. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekende partij nooit tot enig verblijf werd gemachtigd en gelet op de talloze straffeiten die zij heeft gepleegd, het vaststaat dat zij er niet voor terugdeinst strafbare feiten te plegen. Er blijkt dan ook niet dat verwerende partij door ervoor te opteren een inreisverbod van acht jaar op te leggen en op die manier te verhinderen dat verzoekende partij nog strafbare feiten zou plegen op het Belgische grondgebied in de nabije toekomst een maatregel genomen heeft die kennelijk onredelijk is.

Waar verzoekende partij stelt dat zij nooit een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen en derhalve nooit de kans heeft gekregen om vrijwillig te vertrekken, wijst de Raad erop dat haar stelling feitelijke grondslag mist. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat verzoekende partij op 16 januari 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) heeft betekend gekregen waaraan zij geen (vrijwillig) gevolg heeft gegeven.

Verzoekende partij verwijst vervolgens naar het voorbeeld van een persoon die een moord pleegt en overeenkomstig artikel 340 van het Strafwetboek gestraft wordt met levenslange opsluiting en stelt dat in een dergelijk geval uitdrukkelijk moet gemotiveerd worden waarom levenslange opsluiting wordt opgelegd. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen strafsancie is, maar een administratieve beslissing die volledig los staat van de strafvervolging, zodat verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar principes uit het strafrecht. Zoals hoger reeds aangegeven, werd de bestreden beslissing in casu afdoende gemotiveerd.

Waar verzoekende partij stelt dat de motivering stereotiep is, dient er te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals gesteld door de verzoekende partij, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze de bestreden beslissing heeft genomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER